

SZAKOLCZAY LAJOS

Családi kör*

A hetvenéves Alföldy Jenőnek

*Este van, este van: ki-ki nyúgalomba!
Gyülekszik a papír fekete halomba,
Csenddel vagyon írva a virgonc teteje,
hogy tudja az ember, hol is áll a feje.
Mintha elindulna, mintha meg-megállna,
S feje helyén egy nagy sötét úrt találna,
Csapong jókedvében, csapong bánatában,
Csak a szű őrlődik a Kecskemét-fában.*

*Udvaron fehérlik egy meghízott macska,
Kinek most szült fia máris nagyobbacska,
Nem tejet iszik az, bort hörpöl magába,
Kicsapta a világ, Isten bánatára.
Menjen jó messzire, s onnan jöjjön vissza,
Mert ki kitartón az alföldy bort issza,
Sötétben is látja világa világát,
S nagyon megbecsüli a Teremtő fáját.*

*Nyitva áll az ajtó: Benjámin kalapja
Nyomdafüsttől szédült, akárcsak az apja,
Oly virgoncan lépked, és be-betekinget,
De nem veri szemmel az álmos kilincset.
Bent Eszter a gázon főzi a jó lencsét,
Hogy mindannyiuknak ez hozzon szerencsét.
Hiszen a villamos kikötve a fához,
Ötvenhatszor nyúlna, ha hagynák, magához.*

---

* Az aranyos Isten és a költők – Benjámin László (Túlélem; Énekek éneke; Meglepetés nem érhet), Csanádi Imre (Észak vizein; Tréfa), Kálnoky László (Hogyha két szerető...; A majom és a macska), Illyés Gyula (Hegy erdőtűz), Reményik Sándor (Az eredet felé; Hallgat), Kormos István (Testvérek), József Attila (Ha nem veszik észben...), Dsida Jenő (Arany és kék szavakkal) – segédlemével írta Szakolczay Lajos.

Egy eladó tézis földútnak tartana,
„Strázsál az éjszaka, mogorva vén baka”.
Ne menj te sehová, inkább itten táruj!
Hogyan? Ha egy nő jön, szoknyája alá bújj!
Elméleti széllel rezzegtesd a combját,
Hadd érezze lelkünk viganó dorombját.
Amit kitár, élet, annak nincs csütörtök,
„Mellei mint az érett barna gyümölcsök”.

Eladó lesz a jány, az éjszaka éget,
„Kabátod vedd le, ne tépjén tüske téged”!
Marxból díszesen faragott az ágy lába,
Ha befekszel, nem jutsz az öröm nyomába!
Zörgős héjú borsó fut végig a falon,
Intermediális toksó. Jó alkalom
Kinevezni égnek a baljós felleget.
„Kerekedik a szél; hajtja a sereget”.

Pendül a puszkacsó, s aki nem szájatí,
Annak a kezébe adja zord Csanádi.
Kijevet is látott ez a bamba jószág,
Ha renyhül a ritmus, a dalnak erőt ád.
Forgassad meg, pajtás, ha tetszik, lüjj vele,
Zámolyi ékszer ez, nem a kapa nyele!
„Követik mihamar, az alvók is kelnek”
Csatadalt a rigók bátran csiripelnek.

A gazda, jó Jenő, pislant és invitál,
Jertek csak barátim, telis-tele a tál,
Egyetek, igyatok, tömjétek a bendőt,
Dobjátok sutba az állandó kesergőt!
Tekerjétek ki a butykosnak nyakát,
Rikoltsunk egymásnak derűs jóéccakát!
S míg ők leszámolnak a kosárnyi bajjal,
„zöld jéghegyeket hajt nyájaként a hajnal”.

De nem addig a'! Korai az aluvás,
Mézel kicsit Eszter, a hazai dudás.
Tilinkója fáját Katonától kapta,
Az álmos fejeket síppal megforgatja.

Az asztalon nyugvók éledezni kezdtek,
Ledobván magukról az álom-keresztet,
Újra dalba fogtak, nem is kicsi a vám,
„Szabadság ígézett – Rabság vicсорít rám.”

De vajon ki zörget, a szél citerázik?
Megsuhogtatja az emlékezet fáit,
Kálnoky hullik le, mint dió az ágról,
Nevetés kíséri a hőst – a konyhából.
„Hogyha két szerető szív megöregedik”,
Asszony és az ember összegöndörödik.
Bolha ugrik, bűnként izzítja a lakot,
„Közös úrnál, közös fedél alatt lakott”.

Megköszöni szépen a kapott meleget,
Rezsó prüszkölése langyítja az eget.
Csak Egy mondatot mond, de kettőnek látszik,
Nem is szív, mely Erdély nélkül kivirágzik.
„Akihez ér, az is tüzet vet; és kigyul”,
És szíve rózsáját égetvén majd kimul.
Társaságot Illyés mért hozna magával,
Ha Jenő otthon is a költőkkel házal?

De mikor aztán az iddogálás vége,
A Nap kifekszik az ég küszöbére.
Atlantisz harangoz, ím az égen kék csík,
Lelke ecsetjével festi föl Reményik.
„A vers, a vers csak egy patak, S én vele egy”
Vérem, velóm, gondos gondom is vele megy.
„Hallgat. Hallgat néha hosszú órákon át”,
Meg-megkopogtatván az idő-koponyát.

A sok költőbarát ki-benéz a lyukon,
„Yukon, ne vesszünk össze egy bitang juhon.”
Kormos lesz a lámpa, fényköre pislákol,
Dsidai a helyzet, józsefi a jászol.
„S én szent esküvésem szóljon hát egészen”:
Eszter kötényéből csillag lesz a részem!
Szárnyát kiterjeszti, vágya is isteni:
„arany és kék szavakkal csak Téged festeni”.

*Este van, este van, Jenő sem világít,
A lackó igézi sűrű szempilláit,
Álmos a mindenség, a költők s a versek,
Jobb napra alusszák maguk a szerelmek.*

